06/06/2019

Περί της εορτής της Αναλήψεως

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μάνης

Του Σεβ. Μητροπολίτου Μάνης Χρυσοστόμου Γ’

Ἡ ἑορτή τῆς Ἀναλήψεως εἶναι Δεσποτική κινητή ἑορτή, ἡ ὁποία ἑορτάζεται σαράντα ἡμέρες μετά τό Πάσχα, πάντοτε ἡμέρα Πέμπτη. Ἀρχικά, ἡ ἑορτή τῆς Ἀναλήψεως συνεορταζόταν μέ τήν ἑορτή τῆς Πεντηκοστῆς, ἀποτελοῦσαν, δηλαδή, μία ἐνιαία ἑορτή τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Χριστοῦ στούς οὐρανούς, τῆς ἐκ δεξιῶν καθέδρας, καί τῆς ἀποστολῆς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στόν κόσμο, τῆς ὁλοκληρώσεως δηλαδή τῆς Θείας Ἐπιφανείας, κατ’ ἀναλογίαν τοῦ ἐνιαίου ἑορτασμοῦ Χριστουγέννων καί Θεοφανείων, τῆς Θείας Ἐπιφανείας, στήν ἀρχαία Ἐκκλησία. Στήν ἐνιαία ἑορτή Χριστουγέννων καί Θεοφανείων ἑορταζόταν ἡ ἀρχή τῆς ἐν σαρκί παρουσίας τοῦ Χριστοῦ στόν κόσμο καί στήν ἐνιαία ἑορτή τῆς Ἀναλήψεως καί Πεντηκοστῆς ἑορταζόταν ἡ ὁλοκλήρωση τῆς ἐν σαρκί παρουσίας τοῦ Χριστοῦ στόν κόσμο.

Πρέπει νά τονίσουμε ὅτι στήν ἀρχαία Ἐκκλησία ἡ ἔμφαση στίς συγκεκριμένες ἑορτές δέν εἶναι τόσο στή χρονική καί ἱστορική ἀκρίβεια τοῦ ἑορτασμοῦ , ὅσο στή θεολογική σημασία του, κάτι πού φαίνεται καί στήν ὑμνολογία τῆς ἑορτῆς τῆς Ἀναλήψεως. Ὁ συνεορτασμός τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου καί τῆς Πεντηκοστῆς

μαρτυρεῖται μέχρι καί τά τέλη τοῦ τετάρτου αἰῶνος ὁπότε καί ἀρχίζει ὁ διαχωρισμός τῶν ἑορτῶν.

Ἡ ἑορτή τῆς Ἀναλήψεως τοποθετεῖται μέσα στό σχέδιο τοῦ Θεοῦ γιά τήν σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου. Τό πρῶτο ἰδιόμελο τῶν ἀποστίχων τοῦ Ἑσπερινοῦ τό διατυπώνει θαυμάσια:<< Ἐτέχθης ὡς αὐτός ἠθέλησας· ἐφάνης, ὡς αὐτός ἠβουλήθης· ἔπαθες σαρκί ὁ Θεός ἡμῶν· ἐκ νεκρῶν ἀνέστης, πατήσας τόν θάνατον· ἀνελήφθης ἐν δόξῃ ὁ τά σύμπαντα πληρῶν· καί ἀπέστειλας ἡμῖν Πνεῦμα θεῖον, τοῦ ἀνυμνεῖν καί δοξάζειν σου τήν θεότητα >>. Ἡ σωτηριολογική αὐτή διάσταση τῆς ἑορτῆς τῆς Ἀναλήψεως δείχνεται καθαρά καί ἀπό τό τέταρτο τροπάριο τῆς τρίτης ὠδῆς, τό ὁποῖο ἀναφέρει: << Τήν φύσιν τῶν ἀνθρώπων Χριστέ, φθορᾷ πεσοῦσαν ἐξανέστησας, καί τῇ ἀνόδῳ σου ὕψωσας, καί σαυτῷ ἡμᾶς ἐδόξασας>>· καί στό δεύτερο τροπάριο τῆς ἑβδόμης ᾠδῆς: <<Ἐπί τῶν ὤμων, Χριστέ, τήν πλανηθεῖσαν ἄρας φύσιν, ἀναληφθείς, τῷ Θεῷ καί Πατρί προσήγαγες>>.

Ἔπειτα ἡ διά τῆς Ἀναλήψεως ἔξοδος τοῦ Κυρίου στόν οὐρανό ἀπό τόν παρόντα κόσμο βεβαιώνει καί τήν ὕπαρξη μιᾶς ἄλλης, ἀπείρως ἀνωτέρας πραγματικότητος ἡ ὁποία ἀναμένει τόν ἄνθρωπο. Ἡ ἄλλη αὐτή πραγματικότητα μᾶς ὑποδεικνύει τόν ἀληθινό προορισμό μας, μᾶς διακηρύσσει ὅτι ὅλος αὐτός ὁ ἐπίγειος κόσμος εἶναι παροδικός καί πρόσκαιρος. Διά τῆς Ἀναλήψεως δηλώθηκε στόν ἄνθρωπο ἡ σημασία τῆς οὐράνιας ἀρχῆς τῆς ζωῆς, ὅτι ὁ ἄνθρωπος πρέπει νά ζεῖ κατά τό οὐράνιον πολίτευμα, θραύοντας βαθμηδόν τόν δεσμό του πρός ὃ,τι ἐδῶ τό ἁμαρτωλό. Ὁ Ἀπ. Παῦλος θά τονίσει : <<Τά ἄνω φρονεῖτε>> (Κολασ. 3,2) καί ὁ Χριστός ὁ ὁποῖος <<ἀνελήφθη ἐν δόξῃ>>, ἐκεῖ, ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρός, πρεσβεύει ὑπέρ ἡμῶν. Ὁ Κύριος ἀνῆλθεν στούς οὐρανούς ὡς πρόδρομος δικός μας, ὡς μεσίτης ὑπέρ ἡμῶν, ὡς παντοδύναμος.

Ἡ Ἀνάληψις τοῦ Κυρίου εἶναι ἡ ὁριστική ἐπιβεβαίωση καί τῆς δικῆς μας ἀνόδου κοντά στό Θεό, ἡ πραγμάτωση τοῦ ἀληθοῦς προορισμοῦ μας.